



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 127/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., S., zastúpenej advokátom JUDr. D. M., S., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Co 55/2010-341 z 15. októbra 2010 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť M. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. januára 2011 doručená sťažnosť M. H., S. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. D. M., S., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 55/2010-341 z 15. októbra 2010.

Sťažovateľka sa žalobou o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru zo 14. novembra 2007 obrátila na Okresný súd Svidník (ďalej len „okresný súd“), ktorý jej žalobu zamietol rozsudkom č. k. 4 C 83/2008-291 z 26. marca 2010. V zákonom ustanovenej lehote podala sťažovateľka odvolanie, na základe ktorého krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 55/2010-341 z 15. októbra 2010 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

*„Porušovateľom základných práv sťažovateľky je Krajský súd v Prešove... Rozsudkom sp. zn. 4 Co 55/2010-341 zo dňa 15. 10. 2010, ktorý bol sťažovateľke doručený dňa 24. 11. 2010, Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, potvrdil rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 4 C/83/2008-291 zo dňa 26. marca 2010, ktorým prvostupňový súd zamietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala vyslovenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo strany zamestnávateľa, danej jej dňa 20. 11. 2007 listom zamestnávateľa zn. A/2007/2067 zo dňa 14. 11. 2007 podľa § 63 ods. 1 písm. e) ZP z dôvodov, že u sťažovateľky boli dané dôvody, pre ktoré by s ňou mohol zamestnávateľ okamžite skončiť pracovný pomer a ktoré mali spočívať v závažnom porušení pracovnej disciplíny.“*

Sťažovateľka podľa jej názoru nebola v konaní úspešná z dôvodu, že «súd arbitrárne vyložil ustanovenie § 63 ods. 3 ZP a svojvoľným výkladom jednoduchého práva v rozpore s jeho dikciou porušil základné práva sťažovateľky na riadny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

*Podľa ustanovenia § 63 ods. 3 ZP pre porušenie pracovnej disciplíny alebo z dôvodu, pre ktorý možno okamžite skončiť pracovný pomer, môže dať zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď iba v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode výpovede dozvedel, a pre porušenie pracovnej disciplíny v cudzine aj do dvoch mesiacoch po jeho návrate z cudziny, najneskôr vždy do jedného roka odo dňa, keď dôvod výpovede vznikol.*

*Uvedené lehoty sú lehotami prekluzívnymi, preto po ich márnom uplynutí toto právo zamestnávateľa zaniká (§ 36 ods. 1 ZP).“*

*V priebehu tak prvostupňového konania, ako aj v konaní pred Krajským súdom v Prešove sťažovateľka namietala, že výpoveď jej bola daná po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty stanovenej ustanovením § 63 ods. 3 ZP, na uplynutie ktorej mal súd ex offio prihliadať. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 302/02 zo dňa 03. 10. 2002, podľa ktorého „beh zákonnej subjektívnej lehoty nie je možné chápať tak, že táto sa začína dňom kedy bola oficiálne odovzdaná správa o výsledku kontroly, nakoľko v takom prípade by sa začiatok behu lehoty nevyhnutne stal vecou náhodilosti. Pokiaľ bola na prešetrenie určitého konania ustanovená komisia, implikuje tento postup to, že lehota začína bežať už dňom zistenia príp. nedostatkov ustanovenou komisiou a to bez akejkoľvek závislosti na dobe vykonávania kontroly a jej výsledkoch. Dvojmesačná lehota je totiž dostatočne dlhá na to, aby výsledky kontroly boli včas vyhodnotené a vyvodené z nej prípadné závery.*

*V predmetnom spore súdy začiatok behu subjektívnej lehoty podľa § 63 ods. 3 ZP odvodili od momentu, kedy bola prejednaná správa z kontroly dodržiavania zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov a zákona č. 502/2001 Z. z. o finančnej kontrole a vnútornom audite a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorá bola vykonaná na žiadosť zamestnávateľa sťažovateľky komisiou, ustanovenou zriaďovateľom a ktorej závery boli dôvodom na danie výpovede sťažovateľke.*

*Aj napriek zneniu ustanovenia § 63 ods. 3 ZP a uvádzanému nálezu Ústavného súdu Českej republiky, ktoré zreteľne, jednoznačne a v ústavnom rámci formuluje záver o počiatku behu subjektívnej lehoty podľa § 63 ods. 3 ZP, sa Krajský súd v Prešove obmedzil iba na konštatovanie, že o porušení pracovnej disciplíny sa zamestnávateľ sťažovateľky dozvedel až z protokolu o výsledku kontroly, kedy aj začala, podľa jeho názoru, plynúť subjektívna prekluzívna lehota. Takýto výklad právnej normy je však zjavne svojvoľný a nesprávny... Naviac zo svedeckých výpovedí tak vedúceho kontrolnej skupiny zriaďovateľa žalovaného, ako aj členky tejto kontrolnej skupiny nepochybne vyplývalo, že o zistených nedostatkoch bol riaditeľ žalovaného ustanovenou komisiou priebežne*

*informovaný už počas vykonávania kontroly a táto skutočnosť nakoniec jednoznačne vyplynula aj zo svedeckej výpovede vedúcej ekonomického úseku žalovaného, ktorá vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že už počas finančnej kontroly bola oboznámená s nedostatkami, ktoré boli finančnou kontrolou zistené a už počas kontroly priebežne zabezpečovala ich odstraňovanie.*

*Je preto nepochybne zrejmé, že o „dôvode“ výpovede sa zamestnávateľ dozvedel už v čase pred 19. 9. 2007, kedy bola vyhotovená správa o výsledku následnej finančnej kontroly, pričom aj napriek tomu, že v konaniach bolo jednoznačne preukázané, že o dôvodoch výpovede sa nadriadený sťažovateľ dozvedel už pred prejednaním protokolu o výsledku kontroly, súd účelovo a nesprávne posúdil otázku začiatku počítania plynutia zákonnej prekluzívnej lehoty podľa § 63 ods. 3 ZP a takýto jednostranný a formalistický výklad súdu vo veci sťažovateľky sa javí zjavne neodôvodnený a arbitrárny a nesúladný s právami sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 dohovoru.».*

Sťažovateľka na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

*„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 55/2010-341 zo dňa 15. 10. 2010 porušené bolo.*

*2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 55/2010-341 zo dňa 15. 10. 2010 zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.*

*3. Sťažovateľke priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 314,18 EUR, ktorú je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. D. M., advokáta do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“*

## **II.**

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 55/2010-341 z 15. októbra 2010.

Sťažovateľka svoju sťažnosť založila predovšetkým na podľa nej nesprávnom počítaní plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty vyplývajúcej z § 63 ods. 3 Zákonníka práce. Podľa § 63 ods. 3 Zákonníka práce pre porušenie pracovnej disciplíny alebo z dôvodu, pre ktorý možno okamžite skončiť pracovný pomer, môže dať zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď iba v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode výpovede dozvedel, a pre porušenie pracovnej disciplíny v cudzine aj do dvoch mesiacov po jeho návrate z cudziny, najneskôr vždy do jedného roka odo dňa, keď dôvod výpovede vznikol.

Okresný súd a aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach vychádzali z toho, že odporca (zamestnávateľ) sa dozvedel o porušení pracovnej disciplíny sťažovateľkou a o tom, že za kontrolou zistené nedostatky zodpovedá sťažovateľka, až zo správy o výsledku finančnej kontroly v čase z nej vyplývajúcom (20. septembra 2007, pozn.). Konanie, ktoré zamestnávateľ (odporca) považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny, bolo v protokole časovo špecifikované kontrolovaným obdobím. Podľa názoru súdov iba samotná skutočnosť, že kontrolované obdobie presiahlo jeden rok ku dňu výpovede, nie je významná, pretože prevažná časť zistených nedostatkov sa viazala k obdobiu do 30. júna 2007. Sťažovateľka pritom tvrdí, že dôvody výpovede boli zamestnávateľovi známe už v čase pred 19. septembrom 2007, keď bola vyhotovená správa o výsledku finančnej kontroly. Výpoveď bola daná sťažovateľke 14. novembra 2007.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Článok 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na

poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Ústavný súd zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

Okresný súd sa k relevantnému okamihu začatia plynutiu zákonom ustanovenej subjektívnej lehoty podľa § 63 ods. 1 písm. e) v spojení s § 63 ods. 3 Zákonníka práce vyjadril v napadnutom rozsudku takto:

*„Vo vzťahu k tvrdeniu navrhovateľky k doručeniu výpovede po uplynutí zákonom stanovenej subjektívnej lehoty súd uviedol, že z výpovede Ing. P. K. (a Ing. M. D.) to nevyplýva. Navrhovateľka obsah svedeckej výpovede skreslila a účelovo prispôsobuje svojej predstave, keď dospela k záveru, že z výpovede svedka má vyplývať, že štatutárny zástupca odporcu sa mal dozvedieť o zistených nedostatkoch pred dňom 19. 9. 2007. Svedok Ing. P. K. a zhodne aj svedkyňa Ing. M. D. uviedli, že konkrétne a presné závery z kontroly boli zrejmé až vtedy, keď bola kontrola ukončená, teda v podstate, až vtedy, keď bola správa vyhotovená dňa 19. 9. 2007. Svedok nemohol oboznámiť riaditeľa odporcu s kontrolnými zisteniami skôr, než ich sám poznal, k čomu došlo až vtedy, keď bola správa vyhotovená. To znamená, že odporca sa o dôvode výpovede dozvedel až dňa 20. 9. 2009.“*

*Krajský súd na základe podaného odvolania sťažovateľkou preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu a po tomto preskúmaní napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto:*

*„Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov ďalej len O. s. p.), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 212 O. s. p., s nariadením pojednávania (§ 214 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.*

*Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne vec posúdil (§ 153 ods. 1 O. s. p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa.*

*K odvolaniu navrhovateľky odvolací súd uvádza, že úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav veci správne aplikoval príslušné právne predpisy.*

*Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.*

*Odvolacia námietka týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia nebola opodstatnená. Hodnotenie dôkazov je vecou súdu, nie účastníkov konania. Súd vyhodnotil jednotlivé vykonané dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z ust. § 132 O. s. p. Na základe rozsiahleho dokazovania a preukázaného zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa dospel aj k správnym skutkovým zisteniam. Namietané závažné porušenie pracovnej disciplíny vyplýva z protokolu o finančnej kontrole zistenej zriaďovateľom odporcu, t. j. Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny P. (v spise na č. l. 30 - 39). V čase oboznámenia sa so závermi kontroly jednotlivých zamestnancov odporcu navrhovateľka bola práceneschopná v období od 24. 4. 2007 do 31. 5. 2007, čo vyplýva z obsahu zápisnice (v spise na č. l. 39). Ostatní zamestnanci, ktorých porušenie pracovnej disciplíny vyplývalo z výsledkov kontroly, sa k správa vyjadrili. Nevyjadrenie sa*

*navrhovateľky k dôvodu výpovede podľa ust. § 63 ods. 5 Zákonníka práce nemá za následok jej neplatnosť.“*

Krajský súd sa k začatiu plynutia lehoty podľa § 63 ods. 3 Zákonníka práce vyjadril takto:

*„K namietanému uplynutiu 2-mesačnej prekluzívnej lehoty vo vzťahu k nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 302/2002 odvolací súd poznamenáva, že 2-mesačná lehota začína plynúť, keď sa zamestnávateľ o dôvode výpovede pre porušenie pracovnej disciplíny dozvedel. Je to vtedy, keď ho zistí ktorýkoľvek jeho zamestnanec služobne nadriadený zamestnancovi, ktorý pracovnú disciplínu porušil (R 64/1973).*

*O konkrétnom porušení pracovnej disciplíny vo vzťahu k navrhovateľke sa riaditeľ odporcu, t. j. nadriadený dozvedel až z protokolu o výsledku kontroly. Táto skutočnosť bola súdom prvého stupňa správne posúdená. Z výsledku protokolu o kontrole nepochybne vyplýva, že išlo o zodpovednosť viacerých zamestnancov odporcu, nielen navrhovateľky, a preto bol rozhodujúci konečný výsledok kontroly. Tieto skutočnosti boli preukázané aj výpoveďou svedkov Ing. K. a Ing. M. D., ktorí finančnú kontrolu u odporcu vykonávali.“*

K „*služobnej nadriadenosti*“ sťažovateľky krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol:

*„Je nesporné, že navrhovateľka vykonávala funkciu hospodárky a mala na starosti ekonomický úsek. Pokiaľ by vykonávala navrhovateľka len hospodárku, ktorá by mala na starosti len šoférov, upratovačky a pračku, nebola by v neprítomnosti riaditeľa odporcu poverená jeho zastupovaním podľa organizačnej štruktúry platnej v roku 2006 (článok V. bodu 2 Organizačného poriadku, v spise na č. l. 64). Tvrdenie navrhovateľky o neporušení pracovnej disciplíny, resp. o nevykonávaní funkcie vedúcej ekonomického úseku, v tom čase označenej ako hospodárky, odvolací súd považoval za subjektívne a účelové. Je nelogické, na čo súd prvého stupňa správne poukázal, že pokiaľ by navrhovateľka vykonávala len funkciu hospodárky v pravom slova zmysle, ktorá by mala na starosti len šoférov, upratovačky a pračku, nebola by ani poverená riadením Detského domova na základe poverenia zriaďovateľa v období od 24. 4. 2007 do 31. 5. 2007.“*

Ústavný súd nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, pretože krajský súd sa vyrovnal s námietkami sťažovateľky, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde, vrátane námietky posúdenia plynutia zákonom ustanovenej prekluzívnej lehoty vo vzťahu k platnosti výpovede; toto posúdenie je ústavne akceptovateľné a nevykazuje znaky svojvôle a arbitrárnosti.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97). Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 55/2010-341 z 15. októbra 2010 a namietaným porušením (prípadne odoprením či odňatím) základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti sa nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2011